

nicon anonymi från mitten av 1400-talet säger härom under år 1210: »Rex Suercherus occubuit et Fulcho Dux alique quoque multi nobiles de Folkengis, cessit victoria suevis». Därav synes mig ej annat kunna framgå än att på Sverkers sida föllo Folke jarl och därjämte många andra förnåma män bland folkungarna, men segern stannade hos svenskarna (suevis). Krönikören har givetvis tänkt på att Sverkers här till största delen bestått av danskar, Erik Knutssons av svenskar. Tunberg (Sv. Hist. II s. 70) uppfattar krönikans ord så, att med »multi nobiles de Folkengis» menas de folkungar, som kämpade *mot* Sverker. Men utom det att krönikans ord ej giva anledning till en sådan tolkning, så var nog ej ställningen sådan, att Sverker var alldeles utan anhängare i Sverige. Han borde hava haft på sin sida dem som erinrade sig alla de fördelar, som han berett kyrkan. Faktiskt stod på hans sida ärkebiskop Valerius, och själva världshärskaren Innocentius III hade förklarat honom stå under kyrkans speciella beskydd mot »inkrätaren» Erik Knutsson, och att trotsa denne vågade väl åtminstone ej kyrkans män göra. Och bland folkungarna funnos nog många, som höllo fast vid sin korade konung, i främsta rummet hans närmaste fränder bland dessa, såsom Birger Brosas mäktiga släkt, med vilken han blivit nära förbunden genom sitt giftermål med Birger Brosas dotter Ingegärd, och till vilken även hans jarl Folke hörde. Många av dessa fingo med livet plikta för sin trohet. Tyvärr äro våra källor från den tiden så ytterst sparsamma, att man ej kan draga några bestämda slutsatser i den ena eller andra riktningen. Trots att *chronicon anon.* är av senare tid än Västgöta konungalängd, så synas den förras uppgifter stämma mera överens med ställningen än den senares.

Att Elena Sverkersdotter var gift med Folke jarls son Sune, är historiskt visst. Om äktenskapet har ingåtts genom laglig överenskommelse mellan deras närmaste fränder eller genom våld av Sune, må tillsvidare lämnas därhän. Lösningen av detta spörsmål sammanhänger med frågan om tiden för Sverkers eget giftermål och ordningen mellan hans två äktenskap. Enligt den gamla åsikten var han först gift med *Benedicta* från Danmark och efter hennes död med Birger Brosas dotter Ingegärd. Mot denna åsikt har H. Toll uppträtt i en uppsats i *Fornvännen* 1920, s. 169 ff. Han söker visa, att Ingegärd var hans förra och *Benedicta* hans senare gemål. Hans bevis därför synas mig dock ej vara övertygande. Bl. a.